

Εάν οι λόγοι μας δεν κατόρθωσαν έως τώρα να αποτελέσουν ένα σύνδεσμον, μερικοί κατόρθωσαν και σπουδαιότερον, όχι μόνον σύλλογον — μᾶλλον ομάδα — να αποτελέσουν ἀλλὰ καὶ νὰ κάμνουν ἐκδρομὰς. Οἱ λόγοι, ὡς γνωστὸν, εἶνε ὁστρακα τοῦ γραφείου. Οἱ νεωτερίζοντες περιπατητικοὶ συγγραφεῖς εἶνε τῆς... παρελθούσης γενεᾶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἦγούνται οἱ κ. κ. Καμπούρογλους καὶ Ζησίου. Οἱ τὸν ὅμιλον τῶν ἐκδρομῶν — λογοτεχνῶν, ἀποτελοῦντες ὀνομάσθησαν Σκηνίται, ἡ δὲ πρώτη ἐκδρομὴ, ἀναβλήθη εἰς αὐτὰς... τοῦ κρούου, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς τὸ — honni soit κ.λ.π. — Δαφνί.

Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς θὰ γίνωνται καὶ διαλέξεις ὑπὸ τῶν μελῶν, ἐφ' ὅσον δὲν τοὺς ἐπιρραΐζει ὁ κόπος τῆς πεζοποιίας...

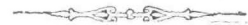
Ὁ κινηματογράφος, μετὰ τῶν τόσων μεταβολῶν τὰς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις του προσέκλεσε, εἶνε καὶ ἡ ἀναβίωσις τοῦ ρωμαντισμοῦ. Εἰς πλεῖστα δράματα ἡ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἀναπαράστασις ἀρτυνίτζει παλαιὰς αἰσθηματικὰς ἐποχάς. Εἰς μίαν θεατρικὴν παράστασιν ἐλλείπει τὸ περιβάλλον, τὸ διαθέτον τὴν ψυχὴν εἰς τὴν εἰσοδὸν ποιητικῶν ἐντυπώσεων, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν τὴν σκέψιν καὶ τὴν νοσταλγίαν, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ὁθόνης παρέρχεται αὐτοῦσιον τὸ κάλλος τῆς φύσεως, ἡ δὲ ἱκανότης τῶν καλλιτεχνῶν συγκεντροῦται εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, δι' ἧς βαθύτερον δονεῖται ἡ αἴσθησις τοῦ ἀνθρώπου. Παρατηρήθη δὲ ὅτι παρ' ὅλην τὴν ὥς ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς διαπλάσεως τῆς νέας γενεᾶς ἐπερχομένην μοιραίως μεταβολὴν ἀντιλήψεων ἐν Ἑλλάδι σοφεῖ πάντοτε ὁ ρωμαντισμός, ὁ συσφίγγων τὴν καρδίαν καὶ καταπνίγων ὑποκόφους στεναγμούς. Ἡ «Κυρία μετὰ τῆς Καμελίας» τὸ παλαιότατον αὐτὸ ἔργον, ἐπὶ δεκαπέντε συνεχῶς ἡμέρας προσεῖλκυσε πυκνότητα πλήθη ἀπὸ τῆς παιδίσκης μέχρι τῆς ὀγδοηκοντούτιδος — ἰδίως ἀντιπροσώπους τοῦ ὁραίου φύλου — καὶ μανδύλια ἀνεσώθησαν ἀμύπολλα κατὰ τὴν θλιβεράν ἐξέλιξιν τοῦ εἰλικρινοῦς ἀλλ' ἀτυχοῦς ἔρωτος. Πόσοι δὲν ἀνεμνήθησαν παρελθουσῶν ἡμερῶν, πόσοι δὲν ἔζησαν αἴφνης εἰς ἐν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε ὁραῖον, ποιητικόν, γλυκύ, μελαγχολικόν. Ἡ ἱστορία τῆς Μαργαρίτας Γκοτιέ δὲν σβύνει διότι καὶ τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἐνέπνευσε τὸ ἔργον, εἶνε ἀθάνατον. Ἠλαττώθησαν τὰ παραδείγματα τῆς ἐρωτικῆς ἀπαπαρήσεως, ἀλλ' ὁ ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος δὲν μεταβάλλεται. Ἀναζῇ, ὅταν δογηθῇ, ὅσον κουρασμένος καὶ ἂν εἶνε ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἐνας ὑπουργὸς μὴ ἀνέμων εἰς τοὺς νέους ἄνδρας — ὁ τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας — ἔκαμεν ὅ,τι δὲν ἔκαμαν οἱ ἄλλοι ἕως τώρα ὑπουργοί. Ἀπέστειλεν εἰδικὸν ἀνθόκομον εἰς Μεσολόγγιον διὰ νὰ καταρτίσῃ σχέδιον ἐξωραϊσμοῦ τοῦ Ἡρώφου. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ Ἡρῶφον, εἶνε ὁ Κεραμεικὸς τοῦ Μεσολογγίου, τὸ Πολυάνδριον τῆς Ἐξόδου, Κρανίου λόφος, ὅπου ἀνεπαύθησαν τὰ λείψανα τῶν ἡρωϊκῶν προμαχῶν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου. Ἀλλ' ὀλίγοι ἴσως γνωρίζουν ὅτι ὁ ἱερός αὐτὸς χώρος εἶχε ἐγκαταλειφθῇ χάρις εἰς τὴν ἀνύγνωστον ἀμέλειαν τῶν μέχρι τοῦδε Δημοτικῶν ἀρχῶν. Ἦτο ἕνας κηπος πενιχρὸς καὶ ἀκαλλιέργητος. Καὶ ὅμως ἀνακαλεῖ τὴν μεγαλοπρεπεστέραν ἴσως ἀγαλαμπὴν τῆς Ἑλ-

λην, πατριωτικῆς αὐτοθυοίας. Τὸ Ἡρῶφον εἶνε μετὰ τῶν προμαχῶν λόφος ἐκ χώματος καλύπτων, συσσωρευμένα τὰ ὀσῆ, γνωστῶν καὶ ἀγνώστων, ἡρώων. Οἱ τάφοι παρέκει τοῦ Κυριακούλη Μαυρομαχάλη, τοῦ Θεοδώρου Γοῖβα, τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, μετὰ κενὴν ὁμῶς τὴν θέσιν τοῦ ἀγάλματος τοῦ Δ' Ἀνζέρ, τὸ ὁποῖον ἐξηρσάμευσεν ὡς στόχος παίζοντων μειρακίων, τέλος τὸ κενοτάφιον τοῦ Βύρωνος, περισσότερον Ἑλληνος ἢ Ἀγγλου, μετὰ τὸν ἀνδριάντα του. Ὁ καλλωπισμὸς ἐνδείκνυται, ὡς καὶ ἡ πραγματικὸς τῆς ὁραίας γνώμης τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Σωτηρίου ὅπως ἰδρυνθῇ ἐκεῖ Μουσεῖον, ὅπου νὰ ἐναποτεθοῦν τὰ ἱστορικὰ τηλεβόλα, τὰ πιεστήρια τῶν «Ἑλλ. χρονικῶν» τοῦ Μάγερ, ἡ «Ἑλλάς» τοῦ Δανὶδ Δ' Ἀνζέρ — ὅλα δὲ αὐτὰ ἔχει σήμερον ἡ μᾶλλον περιφρ οὐρήσε τὸ ἱστορικὸν καὶ Ἑθνολογικὸν μουσεῖον Ἀθηνῶν — καὶ οἱ δύο θαυμάσιοι πίνακες τοῦ Βουζάκη: ἡ «Ἐξοδος» καὶ ἡ «Θυσία τοῦ Καψάλη» Δύναται — καὶ πρέπει — νὰ ἰδρυνθῇ τὸ μουσεῖον ἐν εἴδει Χριστιανικοῦ μανωλεῖου δεξιᾷ τοῦ τύμβου, ὅπου μάλιστα προῦπηρχον, ὡς λέγεται, καὶ δύο ναῖδρια κατὰ τὴν Ἑβραϊστίαν. Ἐπίσης φρονεῖ, ὀρθῶς, ὅτι εἰς νεκροταφεῖον τοῦ 1821 δὲν ἔχουν θέσιν ἄλλα πρόσωπα, ὅσον ἐπίσημα καὶ ἂν ὑπῆρξαν. Καὶ ἡδὴ ἀφοῦ ἀπεφασίσθη νὰ καθαρισθῇ ὁ χώρος, ἐπιβάλλεται εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Μεσολογγίτας νὰ καταστήσουν τὸ παρημελημένον Ἡρῶφον, ἀντάξιον τῶν νεκρῶν, ὅς περικλείει, ἀντάξιον καὶ τοῦ πομπῶδους ὀνόματος τὸ ὁποῖον φέρει. Διότι δὲν ἀποκρίπτω τὴν θλιβεράν ἐντύπωσιν ἣν ἔσχον πρὸ ἐτῶν, ὅτε μεταβὰς εἰς τὴν γενέτειράν μου, ἔσπευσα νὰ ἀντικρύσω μετ' ἄρρητον συγκίνησιν σχεδὸν ἐν... χωράφει, ἀντὶ Ἡρώφου.

ΔΑΦΝΙΣ

ΕΣΤΙΨΔΕΣ

ΕΡΩΤΗΣΑ...

Ἐρώτησα τὸ Θανιασμό :

— Γιὰ ποτὲ δὲν εἶσαι μόνος ;

Ποιὸς, μετὰ τὸ πρόσωπο γλωμῶ,

σὰν νὰ τὸν δέρῃ κρυφὸς πόνος,

σὲ τριγυρίζει ἀπὸ κοντά ;

Κι' αὐτὸς γελῶντας μ' ἀπαντᾷ :

— Δὲν τὸν γνωρίζεις ; Εἶν' ὁ Φθόγγος.

ΤΟ ΒΡΑΧΟ...

Τὸ βράχο τὸν τραχὺ καὶ τὸν περήφανο
τὸ κῆμα τὸν κτυπᾷ, τὸν ἀναδεύει
τὴν ἀμμουδιὰ τὴν ταπεινὴ καὶ ὑπάκουη
τὸ κῆμα τὴ φιλεῖ καὶ τὴ χαϊδεύει.

ΔΕ ΘΕΛΩ

Δὲ θέλω μήτε κἂν νὰ μοῦ μιλῶν,
δὲ θέλω μήτε κἂν νὰ μ' ἀντικρύζων
τὰ χεῖλη ποῦ ποτὲ τοὺς δὲ γελῶν
τὰ μάτια ποῦ ποτὲ τοὺς δὲ δακρύζων.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ